A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített nyolcadik tanács)

2020. szeptember 23.*

„Gazdasági és monetáris unió – Bankunió – A hitelintézetekre és bizonyos befektetési vállalkozásokra vonatkozó Egységes Szanálási Mechanizmus (ESZM) – Egységes Szanálási Alap (ESZA) – Az ESZT 2017. évi előzetes hozzájárulások kiszámítására vonatkozó határozata – Megsemmisítés iránti kereset – Közvetlen és személyében való érintettség – Elfogadhatóság – Lényeges eljárási szabályok – A határozat hitelesítése – Indokolási kötelezettség – A hatékony bírói jogvédelemhez való jog – Jogellenességi kifogás – Az ítélet időbeli hatályának korlátozása”

A T-411/17. sz. ügyben,

a **Landesbank Baden-Württemberg** (székhelye: Stuttgart [Németország], képviselik: H. Berger és K. Rübsamen ügyvédek)

felperesnek

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: A. Martin-Ehlers, S. Raes, T. Van Dyck és A. Kopp ügyvédek)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Steiblytė és K.-P. Wojcik, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

az ESZT ügyvezetői testületének az Egységes Szanálási Alapba fizetendő 2017. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló 2017. április 11-i határozatának (SRB/ES/SRF/2017/05) a felperest érintő részében történő megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács),

tagjai: A. M. Collins elnök, M. Kancheva, R. Barents, J. Passer (előadó) és G. De Baere bírák,

hivatalvezető: S. Bukšek Tomac tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2019. december 12-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

Jogi keret

1 A jelen ügy a bankuniónak az Egységes Szanálási Mechanizmusra (ESZM) vonatkozó második pillérébe illeszkedik, amelyet a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.) vezetett be. Az ESZM bevezetésének az a célja, hogy megerősítse a szanálási keretrendszer integrációját az euróövezet tagállamaiban, és azon tagállamokban, amelyek nem képezik az euróövezet részét, és amelyek az Egységes Felügyeleti Mechanizmusban (EFM) való részvételt választják (a továbbiakban: részt vevő tagállamok).

2 Konkrétabban ez az ügy a 806/2014 rendelet 67. cikkének (1) bekezdése által létrehozott Egységes Szanálási Alapra (ESZA) vonatkozik. Az ESZA-t az ugyanezen rendelet 67. cikke (4) bekezdésének végrehajtása keretében az intézmények hozzájárulásai révén finanszírozzák, amelyeket többek között előzetes hozzájárulások formájában nemzeti szinten szednek be. Az említett rendelet 3. cikke (1) bekezdésének 13. pontja értelmében az intézmény fogalma az ugyanezen rendelet 2. cikkének c) pontjával összhangban az összevont felügyelet alá tartozó hitelintézetet vagy befektetési vállalkozást foglalja magában. A hozzájárulásokat az Európai Unió szintjén az ESZA-ba fizetendő hozzájárulásoknak az alapba való átutalásáról és közös felhasználásúvá tételéről szóló, 2014. május 21-én Brüsszelben aláírt kormányközi megállapodás alapján utalják át.

3 A 806/2014 rendelet „Előzetes hozzájárulások” című 70. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az egyes intézmények hozzájárulását legalább évente be kell szedni és az intézmény biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettségei összegének és az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény aggregált, biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettsége összegének az aránya alapján kell megállapítani.

(2) A Testület minden évben, az EKB-val vagy a nemzeti illetékes hatósággal folytatott konzultációt követően és a nemzeti szanálási hatóságokkal szoros együttműködésben kiszámolja az egyéni hozzájárulások összegét annak biztosítása érdekében, hogy az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény által befizetendő hozzájárulás ne haladja meg a célszint 12,5%-át.

Az egyes intézmények hozzájárulásának kiszámítása minden évben a következők alapján történik:

a) átalányjellegű hozzájárulás, melyet az adott intézmény biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettségei összegének és a részt vevő tagállamok területén engedélyezett valamennyi intézmény összesített, biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettsége összegének az aránya alapján kell megállapítani; továbbá

b) a kockázatokkal kiigazított hozzájárulás, melynek megállapítása a 2014/59/EU irányelv 103. cikkének (7) bekezdésében meghatározott kritériumok alapján történik az arányosság elvének figyelembevételével, anélkül, hogy a tagállamok bankszektorában működő struktúrák között piaci torzulások jönnének létre.

Az átalányjellegű hozzájárulás és a kockázatokkal kiigazított hozzájárulások közötti viszonyt a hozzájárulások különböző típusú bankok közötti kiegyensúlyozott elosztásának figyelembevételével kell meghatározni.

Az összes részt vevő tagállam területén engedélyezett valamennyi intézmény által befizetendő egyéni hozzájárulásoknak az a) és b) pontban foglaltak szerint kiszámított aggregált összege azonban egy évben sem haladhatja meg a célszint 12,5%-át.

[…]

(6) Alkalmazni kell a hozzájárulások intézményi kockázati profil arányában történő kiigazításának fogalmát meghatározó, felhatalmazáson alapuló azon jogi aktusokat, amelyeket a Bizottság a 2014/59/EU irányelv 103. cikkének (7) bekezdésével összhangban fogad el.

(7) A Tanács a Bizottság javaslata alapján eljárva a (6) bekezdésben említett felhatalmazáson alapuló jogi aktusok keretében végrehajtási aktusokat fogad el az (1), (2) és (3) bekezdések végrehajtása feltételeinek megállapítása céljából és különösen a következőkre vonatkozóan:

a) az egyéni hozzájárulások kiszámítására vonatkozó módszertan alkalmazása;

b) az intézmények felhatalmazáson alapuló jogi aktusban foglalt kockázati tényezőkhöz való hozzárendelésének gyakorlati módozatai.”

4 A 806/2014 rendeletet az említett előzetes hozzájárulások tekintetében kiegészítette a 806/2014 rendelet egységes alkalmazási feltételeinek az ESZA-hoz való előzetes hozzájárulás tekintetében történő meghatározásáról szóló, 2014. december 19-i (EU) 2015/81 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2015. L 15., 1. o.).

5 Egyébiránt a 806/2014 rendelet és a 2015/81 végrehajtási rendelet egyes olyan rendelkezésekre utal, amelyek két másik jogi aktusban szerepelnek:

– egyrészt a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítés: HL 2019. L 165., 129. o.);

– másrészt a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szanálásfinanszírozási rendszerhez való előzetes hozzájárulás tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2014. október 21-i (EU) 2015/63 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletben (HL 2015. L 11., 44. o.; helyesbítés: HL 2017. L 156., 38. o.).

6 Az Egységes Szanálási Testület (ESZT) mint uniós ügynökség került bevezetésre (a 806/2014 rendelet 42. cikke). Többek között egy plenáris testületet és egy ügyvezetői testületet foglal magában (a 806/2014 rendelet 43. cikkének (5) bekezdése). Az ESZT ügyvezetői testülete hoz meg minden határozatot, amely a 806/2014 rendelet végrehajtásához szükséges, kivéve ha az említett rendelet másként nem rendelkezik (a 806/2014 rendelet 54. cikke (1) bekezdésének b) pontja).

A jogvita előzményei

7 A felperes Landesbank Baden-Württemberg németországi székhelyű hitelintézet. A Sparkassen-Finanzgruppe (a takarékpénztárak pénzügyi csoportja, Németország) intézményi védelmi rendszeréhez (a továbbiakban: IPS) kapcsolódik.

8 2017. január 26-án a felperes megküldte a német szanálási hatóságnak, a Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierungnak (a pénzügyi piacok stabilizálásáért felelős szövetségi hivatal, Németország; a továbbiakban: FMSA) a 2017. évi előzetes hozzájárulásra vonatkozó nyilatkozatát.

9 Az ESZA-ba fizetendő 2017. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló 2017. április 11-i határozatával (SRB/ES/SRF/2017/05) (a továbbiakban: megtámadott határozat) az ESZT ügyvezetői testülete a 806/2014 rendelet 54. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 70. cikkének (2) bekezdése alapján döntött minden intézmény, köztük a felperes 2017. évi előzetes hozzájárulásának összegéről.

10 Az FMSA a 2017. április 24-én kézhez kapott, 2017. április 21-i beszedési értesítésében tájékoztatta a felperest, hogy az ESZT elfogadta az ESZA-ba fizetendő 2017. évi előzetes hozzájárulását, és közölte vele a Restrukturierungsfonds (szerkezetátalakítási alap, Németország) javára fizetendő összeget (a továbbiakban: beszedési értesítés). Az FMSA két dokumentumot csatolt a beszedési értesítéshez, nevezetesen a megtámadott határozat szövegének német változatát, az e szöveg által említett melléklet nélkül, és egy, „A számítás részletei (kockázathoz igazítva): Az [ESZA-hoz való] 2017. évi előzetes hozzájárulások” című dokumentumot (a továbbiakban: „A számítási részletei” című dokumentum).

Az eljárás és a felek kérelmei

11 A Törvényszék Hivatalához 2017. június 30-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

12 A Törvényszék Hivatalához 2017. szeptember 29-én érkezett beadványával az Európai Bizottság kérte, hogy az ESZT kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson.

13 A Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke a 2017. november 13-i határozatával helyt adott a Bizottság beavatkozási kérelmének.

14 A Törvényszék nyolcadik tanácsának (korábbi összetétel) javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzatának 28. cikke alapján úgy határozott, hogy az ügyet kibővített ítélkező testület elé utalja.

15 Az eljárási szabályzat 89. cikke alapján 2019. február 12-én elfogadott pervezető intézkedéssel a Törvényszék először is felhívta az ESZT-et, hogy nyújtsa be egyrészt a megtámadott határozat eredeti példányának teljes másolatát, beleértve annak mellékletét, másrészt pedig az általa hozott valamennyi közbenső határozatot, amelyek a 2017. évi előzetes hozzájárulás kiszámításának alapjául szolgálnak. Másodszor a Törvényszék felhívta az ESZT-et, hogy az igazoló dokumentumok benyújtásával írja le a megtámadott határozat elfogadására irányuló eljárást. Harmadszor, az ESZT-et arra kérték fel, hogy az ellenkérelem 154. pontjában és a viszonválasz 102. pontjában említett, a kockázati profil szerinti kiigazítási szorzóra vonatkozó táblázat adatai kapcsán pontosítsa ezen adatok első közzétételének időpontját. Negyedszer, az ESZT-et arra kérték, hogy jelölje meg az IPS-mutatóra vonatkozó szorzótényezőt és a megtámadott határozatban a keresetlevél A.12. mellékletében említett egyéb intézmények esetében alkalmazott kockázati profil alapján alkalmazott kiigazítási szorzóértékeket.

16 2019. március 20-i beadványában az ESZT választ adott e pervezető intézkedésre. A dokumentumok benyújtása iránti kérelmet illetően lényegében jelezte, hogy bizalmassági okokból nem tudja benyújtani a dokumentumokat. Ezen okból kérte, hogy a Törvényszék rendeljen el bizonyításfelvételt.

17 2019. április 10-i végzésével a Törvényszék egyrészt az Európai Unió Bírósága alapokmánya 24. cikkének első bekezdése, másrészt az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja, 92. cikkének b) pontja, 92. cikkének (3) bekezdése és 103. cikke alapján felhívta az ESZT-et, hogy nem bizalmas és bizalmas változatokban nyújtsa be a megtámadott határozat eredeti példányának – beleértve annak mellékletét is –, valamint az általa hozott valamennyi közbenső határozat teljes másolatát, amelyek a

2017. évi előzetes hozzájárulás kiszámításának alapjául szolgálnak, és csatolja a megtámadott határozat elfogadására vonatkozó eljárásra vonatkozó minden bizonyíték teljes másolatát és a fenti 15. pontban említett szorzótényezőket.

18 Az ESZT 2019. május 3-i beadványában adott választ a 2019. április 10-i végzésre. A megtámadott határozatot illetően az ESZT kifejtette, hogy annak mellékletét XLSX formátumban fogadták el. A Törvényszékhez benyújtott dokumentum azonban PDF formátumú volt. A közbenső határozatokat illetően az ESZT egyrészt a 2016. évi előzetes hozzájárulások kiszámítására vonatkozó határozatokat, másrészt pedig határozattervezeteket és összefoglaló feljegyzéseket (cover notes) nyújtott be. Végül az ESZT bizonyos magyarázatokat adott a fenti 15. pontban említett szorzótényezők értékeit illetően.

19 Az ESZT fenti 18. pontban említett válasza kiegészítésének megengedése céljából a Törvényszék 2019. szeptember 9-én egy második, bizonyításfelvételi intézkedésekről szóló végzést fogadott el.

20 2019. szeptember 26-i beadványában az ESZT válaszolt a 2019. szeptember 9-i végzésre, és benyújtotta egyrészt a megtámadott határozat szövegének PDF formátumú másolatát, a melléklete tekintetében pedig egy nem bizalmas és bizalmas változatú XLSX fájlt tartalmazó USB-kulcsot. Másrészt az ESZT tizenegy dokumentumot nyújtott be nem bizalmas és bizalmas változatban, amelyek ismertetik a fenti 18. pontban említett összefoglaló feljegyzésekben szereplő vagy azokhoz mellékelt határozattervezeteknek az ügyvezetői testület általi elfogadására irányuló eljárást. Végül benyújtotta a fenti 15. pontban említett szorzótényezőkre vonatkozó anonimizált táblázatot.

21 2019. október 10-i végzésével a Törvényszék az eljárási szabályzat 103. cikkének (1) bekezdése szerinti vizsgálatot követően eltávolította az aktából az ESZT által a bizonyításfelvételre vonatkozó 2019. április 10-i és szeptember 9-i végzésre válaszul benyújtott valamennyi dokumentumot, és megállapította, hogy a fenti 18. pontban említett összefoglaló feljegyzések nem bizalmas változatai olyan kitakart részeket tartalmaznak, amelyek relevánsak a jogvita szempontjából, egyúttal nem bizalmasak. Következésképpen arra kötelezte az ESZT-et, hogy nyújtsa be az említett feljegyzések új, nem bizalmas változatait.

22 2019. október 18-i beadványával az ESZT eleget tett e végzésnek.

23 2019. november 6-i leveleikben a felperes és a Bizottság előterjesztette az ESZT-nek a 2019. február 12-i pervezető intézkedésre, a bizonyításfelvételre vonatkozó 2019. április 10-i és szeptember 9-i végzésre, valamint a 2019. október 10-i végzésre adott válaszával kapcsolatos észrevételeit.

24 A felperes lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot az őt érintő részében;

– az ESZT-et kötelezze a költségek viselésére.

25 Az ESZT lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint elfogadhatatlant vagy mint megalapozatlant utasítsa el;

– másodlagosan, abban az esetben, ha a Törvényszék úgy határoz, hogy megsemmisíti a megtámadott határozatot, az ítélet jogerőre emelkedését követő hat hónappal halassza el a megsemmisítés joghatásainak beállását;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére;

26 A Bizottság az előírt határidőn belül nem nyújtott be beavatkozási beadványt.

A jogkérdésről

Az elfogadhatóságról

27 Beadványaiban az ESZT lényegében vitatta a felperesnek a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kereshetőségi jogát, arra hivatkozva, hogy a határozat őt nem érinti közvetlenül és személyében, és csak a beszedési értesítés lehetett hatással a helyzetére.

28 Meg kell állapítani, hogy a 2019. december 3-i Iccrea Banca ítéletében (C-414/18, EU:C:2019:1036, 65. pont) a Bíróság lényegében úgy ítélte meg, hogy bár az ESZT-nek az ESZÁ-hoz való előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló határozatainak címzettjei a 2015/81 végrehajtási rendelet 5. cikke (1) bekezdésének megfelelően a nemzeti szanálási hatóságok (a továbbiakban: NSZH-k), e határozatok kétségtelenül közvetlenül és személyükben érintik az e hozzájárulások fizetésére kötelezett intézményeket.

29 Ebből következik, hogy a felperes kereshetőségi joggal rendelkezik a megtámadott határozat megsemmisítése tekintetében, amit az ESZT a tárgyaláson elismert, és amit a tárgyalásról készült jegyzőkönyvben rögzítettek.

30 Ami az ESZT azon érvét illeti, amely szerint a kereset „közvetlenül […] az előzetes hozzájárulások számítási rendszerét alkotó rendeletek és irányelvek ellen irányul”, és ezért azt mint elfogadhatatlant el kell utasítani, meg kell állapítani, hogy a jelen kereset kizárólag a megtámadott határozat megsemmisítésére irányul. A 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet nem képezi megsemmisítés iránti kérelem tárgyát, hanem olyan általános hatályú jogi aktusnak minősül, amellyel szemben a felperes jogellenességi kifogást terjeszt elő.

31 E tekintetben hozzá kell tenni, hogy az EUMSZ 277. cikk értelmében az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésében megállapított határidő lejárta ellenére az Unió intézményei, szervei vagy hivatalai által elfogadott, általános hatályú jogi aktusokra vonatkozó jogvitában bármelyik fél élhet az EUMSZ 263. cikk második bekezdésében meghatározott eszközökkel annak érdekében, hogy az uniós bíróságok előtt e jogi aktus alkalmazhatatlanságára hivatkozzon.

32 Következésképpen, amennyiben a jelen kereset az ESZT-nek a valamely uniós intézmény által elfogadott általános hatályú jogi aktus alapján elfogadott határozata ellen irányul, e kereset nem tekinthető teljes egészében vagy részben elfogadhatatlannak pusztán amiatt, hogy e kereset keretében a felperes e jogi aktusnak az EUMSZ 277. cikk alapján való alkalmazhatatlanságára hivatkozik.

33 Egyébiránt, mivel az állandó ítélkezési gyakorlat szerint annak az általános jogi aktusnak, amelynek jogellenessége felmerül, a jogorvoslat tárgyát képező ügyben közvetlenül vagy közvetve alkalmazhatónak kell lennie, továbbá a megtámadott egyedi határozat és a szóban forgó általános jogi aktus között közvetlen jogi kapcsolatnak kell fennállnia (lásd: 2017. február 17-i Islamic Republic of Iran Shipping Lines és társai kontra Tanács, T-14/14 és T-87/14, EU:T:2017:102, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), elegendő rámutatni, hogy a megtámadott határozat a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletet – amelynek jogellenességére a felperes annak 4–7. és 9. cikke, valamint I. melléklete tekintetében hivatkozik (lásd a fenti 35. pontot) – nevezi meg a jogalapjai egyikeként. Ezenkívül az iratanyagból kitűnik, hogy a felperes 2017. évi előzetes hozzájárulását a „kockázathoz igazodó” módszer alapján, tehát többek között kifejezetten a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet fent hivatkozott rendelkezéseinek alkalmazásával számították ki.

34 A fenti megfontolásokból következik, hogy a jelen kereset elfogadható mind a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelem, mind pedig a felperes által hivatkozott jogellenességi kifogás tekintetében.

Az ügy érdeméről

35 Keresetének alátámasztása érdekében a felperes az alábbiakra alapított hat jogalapra hivatkozik:

– az első, az EUMSZ 296. cikke második bekezdésének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikke (1) bekezdésének és (2) bekezdése c) pontjának a megtámadott határozat elégtelen indokolása okán fennálló megsértésén alapul;

– a második a Charta 41. cikke (1) bekezdésének és (2) bekezdése a) pontjának megsértésén alapul, mivel a felperest nem hallgatták meg;

– a harmadik a Charta 47. cikke (1) bekezdésének a megtámadott határozat ellenőrizhetetlen jellege miatti megsértésén alapul;

– a negyedik, az IPS-mutatóra vonatkozó szorzótényező alkalmazása miatt a 648/59 irányelv 103. cikke (7) bekezdése h) pontjának, a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.) 113. cikke (7) bekezdésének, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke (5) bekezdése első mondatának, a Charta 16. és 20. cikkének, valamint az arányosság elvének a megsértésén alapul;

– az ötödik, a Charta 16. cikkének és az arányosság elvének a kiigazítási szorzó kockázati profil szerinti alkalmazása okán fennálló megsértésén alapul;

– a hatodik a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–7. és 9. cikkének, valamint e rendelet I. mellékletének a jogellenességén alapul.

36 Először is meg kell vizsgálni a lényeges eljárási szabályok megsértésére vonatkozó imperatív jogalapot, amelyet az uniós bíróságnak hivatalból figyelembe kell vennie (lásd ebben az értelemben: 1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 67. pont; 2000. március 30-i VBA kontra Florimex és társai ítélet, C-265/97 P, EU:C:2000:170, 114. pont; 2003. március 6-i Westdeutsche Landesbank Girozentrale és Land Nordrhein-Westfalen kontra Bizottság ítélet, T-228/99 és T-233/99, EU:T:2003:57, 143. pont; 2019. november 28-i Banco Cooperativo Español kontra ESZT ítélet, T-323/16, EU:T:2019:822, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 A lényeges eljárási szabályok megsértése magában foglalja többek között a jogi aktus hitelesítésének hiányát (lásd ebben az értelemben: 1994. június 15-i Bizottság kontra BASF és társai ítélet, C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75. és 76. pont; 2000. április 6-i Bizottság kontra ICI ítélet, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 40. és 41. pont), valamint az indokolás hiányát vagy elégtelenségét (lásd: 2017. június 15-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-279/16 P, nem tették közzé, EU:C:2017:461, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), azzal, hogy ez utóbbi kérdés az első megsemmisítési jogalap tárgyát képezi, amelyet a harmadik és a hatodik jogalappal együtt kell vizsgálni.

A megtámadott határozat hitelesítéséről

38 Emlékeztetni kell arra, hogy mivel az intellektuális elem és a formai elem szétválaszthatatlan egységet alkot, a jogi aktus írásba foglalása az azt elfogadó hatóság akaratának szükséges kifejeződése (1994. június 15-i Bizottság kontra BASF és társai ítélet, C-137/92 P, EU:C:1994:247, 70. pont; 2000. április 6-i Bizottság kontra ICI ítélet, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 38. pont; 2019. november 28-i Banco Cooperativo Español kontra ESZT ítélet, T-323/16, EU:T:2019:822, 74. pont).

39 A jogi aktus hitelesítésének célja, hogy a jogi aktus kibocsátója által elfogadott szöveg rögzítésével garantálja a jogbiztonságot, és így az lényeges eljárási szabálynak minősül (1994. június 15-i Bizottság kontra BASF és társai ítélet, C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75. és 76. pont; 2000. április 6-i Bizottság kontra ICI ítélet, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 40. és 41. pont; 2019. november 28-i Banco Cooperativo Español kontra ESZT ítélet, T-323/16, EU:T:2019:822, 75. pont).

40 Az is megállapításra került, hogy egy lényeges eljárási szabály megsértése a jogi aktus hitelesítésének hiányában anélkül is megvalósul, hogy szükség lenne többek között annak megállapítására, hogy a jogi aktust egy másik hiba is érinti, vagy hogy a hitelesítés hiánya kárt okozott a rá hivatkozó személynek (2000. április 6-i Bizottság kontra ICI ítélet, C-286/95 P,EU:C:2000:188, 42. pont; 2019. november 28-i Banco Cooperativo Español kontra ESZT ítélet, T-323/16, EU:T:2019:822, 76. pont).

41 A hitelesítésre vonatkozó eljárási szabály betartására, és így a jogi aktus rögzült jellegére irányuló felülvizsgálatnak meg kell előznie minden más felülvizsgálatot, mint például a jogi aktus kibocsátója hatáskörének, a kollegialitás elvének vagy még a jogi aktusok indokolására vonatkozó kötelezettség tiszteletben tartásának felülvizsgálatát (2000. április 6-i Bizottság kontra ICI ítélet, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 46. pont; 2019. november 28-i Banco Cooperativo Español kontra ESZT ítélet, T-323/16, EU:T:2019:822, 77. pont).

42 Ha az uniós bíróság megállapítja az elé terjesztett jogi aktus vizsgálatakor, hogy azt nem szabályszerűen hitelesítették, az ő feladata, hogy hivatalból figyelembe vegye a szabályszerű hitelesítés hiányán alapuló, lényeges eljárási szabály megsértésére vonatkozó jogalapot, és ennek következményeként megsemmisítse az ilyen hibát tartalmazó jogi aktust (2000. április 6-i Bizottság kontra ICI ítélet, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 51. pont; 2019. november 28-i Banco Cooperativo Español kontra ESZT ítélet, T-323/16, EU:T:2019:822, 786. pont).

43 E tekintetben nincs jelentősége annak, hogy a hitelesítés hiánya következtében a jogvitában részt vevő egyik felet sem érte kár. Ugyanis a jogi aktusok hitelesítése az EUMSZ 263. cikk értelmében vett lényeges eljárási szabály, amely alapvetően szükséges a jogbiztonsághoz, és amelynek megsértése a hibás aktus megsemmisítését vonja maga után, anélkül hogy az ilyen kár fennállását bizonyítani kellene (2000. április 6-i Bizottság kontra ICI ítélet, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 52. pont; 2019. november 28-i Banco Cooperativo Español kontra ESZT ítélet, T-323/16, EU:T:2019:822, 79. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 2016. szeptember 8-i Goldfish és társai kontra Bizottság ítélet, T-54/14, EU:T:2016:455, 47. pont).

44 A jelen ügyben az ESZT a 2019. február 12-én elfogadott pervezető intézkedésre adott válaszában kifejti, hogy a megtámadott határozatot írásbeli eljárásban fogadták el az ESZT ügyvezetői testületének – az ESZT plenáris testülete 2015. április 29-i határozatával (SRB/PS/2015/8) elfogadott – eljárási szabályzata 7. cikke (5) bekezdésének és 9. cikkének megfelelően, amely eljárás azzal indult, hogy az ESZT ügyvezetői testületének tagjai részére elektronikus levél útján dokumentumokat küldtek, amelyek tartalmaztak többek között egy DOC formátumú dokumentumot, amely megfelelt a megtámadott határozat szövegtervezetének, és egy XLSX formátumú dokumentumot, amely megfelelt azon melléklet tervezetének, amelyre a megtámadott határozat szövege hivatkozik.

45 E tekintetben az ESZT által a 2019. április 10-i végzésre adott válaszból kitűnik, hogy 2017. április 11-én az eljárás során az ügyvezetői testület valamennyi tagja által módosított, a fenti 44. pontban említett két dokumentum szintén elektronikus levelek útján történő jóváhagyását követően az ESZT titkársága DOC formátumban kinyomtatta a dokumentumot (a megtámadott határozat szövege, annak melléklete nélkül), majd az ESZT elnöke aláírta e dokumentumot és az aktára vonatkozó továbbítási jegyzéket. Az említett dokumentum aláírással ellátott változatát az ESZT helyiségeiben őrzik.

46 A 2019. április 10-i végzésre adott válaszában az ESZT benyújtotta a megtámadott határozat szövegének ezen aláírt változatának másolatát, valamint az említett továbbítási jegyzék másolatát.

47 Meg kell azonban állapítani, hogy az ESZT semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő a megtámadott határozat mellékletének hitelesítésére vonatkozóan, amely melléklet egy XLSX formátumú elektronikus dokumentum, amely az előzetes hozzájárulások összegeit tartalmazza, tehát e határozat lényeges elemét képezi.

48 Az ESZT ugyanis nem nyújtotta be a megtámadott határozat mellékletének egyetlen olyan változatát sem, amely elektronikus aláírást tartalmazna, jóllehet az említett melléklet egyáltalán nem kapcsolódik elválaszthatatlanul a megtámadott határozat szövegéhez.

49 A fenti 45. pontban hivatkozott továbbítási jegyzéket illetően, amelyen a „Csatolmány(ok): 2” (Csatolt irat[ok]: 2) megjegyzésnek elméletileg azt kellene jelentenie, hogy az ESZT elnöke általi saját kezű aláírás során e laphoz két iratot csatoltak, nevezetesen a megtámadott határozat szövegét és a melléklet nyomtatott változatát, meg kell állapítani, hogy valójában e lap nem bizonyítja a két csatolt irat meglétét, amelyeket ráadásul még csak nem is azonosít.

50 Az ESZT egyébként a tárgyaláson jelezte, hogy nem nyomtatta ki a mellékletet, amely, amint az már említést nyert, XLSX formátumú dokumentum, nevezetesen egy elektronikus dokumentum. Ennélfogva az aláírása csak elektronikus lehetett, és ezért ezt a dokumentumot fizikailag nem lehetett csatolni egy papíralapú továbbítási jegyzékhez.

51 Márpedig az ESZT csak a megtámadott határozat szövegét illetően tesz említést aláírásról. Az ESZT nem bizonyítja e mellékletnek az ESZT elnöke általi elektronikus aláírását.

52 Ami az ESZT által a tárgyaláson előadott azon érvet illeti, amely szerint a melléklet a továbbítási jegyzék aláírásának időpontjában elérhető volt az ARES (Advanced Records System) elnevezésű dokumentumrendszerben, meg kell állapítani, hogy az új, és ezért elfogadhatatlan, valamint mindenképpen megalapozatlan.

53 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a továbbítási jegyzék nem tartalmaz egyetlen olyan elemet sem, amely alátámasztaná ezt az állítást, és még kevésbé tartalmaz olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy elválaszthatatlan kapcsolat áll fenn az említett, az ESZT elnöke által saját kezűleg aláírt lap és az állítólagosan az ARES-ben található dokumentum között, amely megfelel a megtámadott határozat Törvényszék előtt benyújtott mellékletének.

54 Végeredményben egy olyan továbbítási jegyzék saját kezű aláírása, amely két csatolt iratot úgy tüntet fel, hogy nem azonosítja azokat, és nem is csatolja őket elválaszthatatlan módon, még akkor sem, ha valójában csak egy ilyen irat volt, amelyet az adatlaphoz csatoltak, nem foglalja magában egy másik – XLSX formátumú – dokumentum hitelesítését, amely állítólag elérhető az ARES-ben.

55 A fenti megfontolásokból következik, hogy a megtámadott határozat hitelesítésének követelménye nem teljesül.

56 A Törvényszék a gondos igazságszolgáltatás érdekében célszerűnek tartja, hogy az első, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról, a felperes hatékony bírói jogvédelemhez való jogának megsértésére alapított harmadik jogalapról, valamint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet bizonyos rendelkezéseivel szembeni jogellenességi kifogásra alapított hatodik jogalapról is határozni, mivel e különböző jogalapokat együttesen kell figyelembe venni.

Az indokolási kötelezettség megsértésére, a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésére, illetve a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet jogellenességére vonatkozó kifogásra alapított, együttesen vizsgált első, harmadik, illetve hatodik jogalapról

– A felek érvei

57 A felperes arra hivatkozik, hogy az ESZT a megtámadott határozat elégtelen indokolása miatt megsértette az indokolási kötelezettséget és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogát.

58 Azt állítja, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint valamely adó megfizetését előíró határozatot csak akkor indokolják a bírósági felülvizsgálathoz megkövetelt mértékben, ha az tartalmazza azon követelés pontos és részletes elszámolását, amelynek e határozat a végrehajtási jogcímét képezi.

59 A jelen ügyben egyébként az indokolási követelmények a kockázati profil, az előírt pénzügyi teher nagysága és az ESZT rendelkezésére álló mérlegelési mozgástér alapján történő kiigazítás összetettsége miatt is magasak.

60 Márpedig a beszedési értesítés mellékletében a felperessel közölt dokumentumok egyike sem tartalmazza azokat az információkat, amelyekre szüksége lenne a hozzájárulása kiszámítása pontosságának értékeléséhez, mind az éves alaphozzájárulás számításához, mind pedig e hozzájárulás kockázati profilnak megfelelő kiigazításához viszonyítva.

61 A kizárólag a felperesre vonatkozó adatok puszta másolata nyilvánvalóan elégtelen.

62 A felperes hozzáteszi, hogy az ESZT nem igazolhatja az indokolási kötelezettség megsértését a többi intézményre vonatkozó, a számítás ellenőrzéséhez elengedhetetlen adatok bizalmas kezelésének kötelezettségével. A 2014/59 irányelv 84. cikkének (3) bekezdésére, valamint az 575/2013 rendelet 431. és azt követő cikkeiben előírt, a hitelintézetek nyilvánosságra hozatali kötelezettségeire hivatkozik.

63 Az ESZT tehát lényegesen és több szempontból is megsértette az indokolási kötelezettséget, aminek a megtámadott határozat megsemmisítését kell eredményeznie. A szolgáltatott indokolás nem teszi lehetővé sem az intézmények, sem az FMSA számára, hogy vizsgálják és ellenőrizzék a hozzájárulás kiszámítását. Még a Törvényszék sem tudja felülvizsgálni a megtámadott határozatot, és következésképpen nem tudja tiszteletben tartani az indokolási kötelezettséget. Az általa meghozandó ítélet csak sérthetné a Charta 47. cikkének második bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jog garanciáját.

64 A felperes szerint az indokolási kötelezettség megsértése éppen a teljes indokolás hiányában megállapíthatatlan érdemi hiányosságok lehetőségére világít rá.

65 Ugyanezen okokból az ESZT a felperes hatékony bírói jogvédelemhez való jogát is megsértette. A megtámadott határozat megfelelő indokolásának hiányában ugyanis a Törvényszék nem bizonyosodhat meg arról, hogy e határozat kellően biztos ténybeli alappal rendelkezik, és még kevésbé értékelheti az adatok és értékek absztrakt valószínűségét, valamint a vitatott hozzájárulás kiszámításának alapjául szolgáló lépéseket.

66 Végül a felperes az EUMSZ 277. cikkre hivatkozva azt állítja, hogy a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni azon az alapon is, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–7. és 9. cikke, valamint I. melléklete maga sérti a hatékony bírói jogvédelem elvét, mivel a hozzájárulások meghatározásának összetett rendszerét hozzák létre, amelyet számos mérlegelési mozgástér jellemez, és amely jellegében teljesen átláthatatlan, továbbá amelynek alkalmazása keretében az ESZT nem tudna igazolható és ellenőrizhető indokolást adni az intézményekre kirótt egyéni terhek vonatkozásában.

67 A lényegében a Bizottság által támogatott ESZT vitatja ezeket az érveket.

68 Először is az ESZT azt állítja, hogy a megtámadott határozat indokolása nemcsak az NSZH-k tekintetében elegendő a számítási indokok megértéséhez, hanem általános jelleggel is.

69 Ezt követően az ESZT több olyan tényállási elemre hivatkozik, amely véleménye szerint hatással lehet az indokolási kötelezettség terjedelmére.

70 Először is mind az FMSA, mind az intézmények részt vettek az előzetes hozzájárulások számítási folyamatában.

71 Másodszor az előzetes hozzájárulások kiszámításához alkalmazandó módszert az alkalmazandó szabályozás, különösen a 806/2014 rendelet 70. cikkének (1) és (2) bekezdése, valamint a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 2. szakasza és I. melléklete egyértelműen tartalmazza.

72 Harmadszor, az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az állandó döntéshozatali gyakorlatot követő határozat összefoglaló jelleggel, például az e gyakorlatra hivatkozással is indokolható.

73 Ezenkívül az ESZT arra hivatkozik, hogy a felperessel szembeni indokolási kötelezettségnek – ellentétben azzal, amit állít – nincs olyan terjedelme, amelynek lehetővé kellene tenni számára annak pontos értékelését, hogy a számítások helyesek-e, vagy sem. Ez következik az uniós jog más területeire, többek között a versenyjog területére vonatkozó ítélkezési gyakorlatból.

74 Ebben az összefüggésben az ESZT hangsúlyozza azt a tényt, hogy a (hozzávetőleg) 3500 intézmény előzetes hozzájárulásai összekapcsolódnak egymással, mivel az összes hozzájárulás összegének meg kell felelnie az éves célszintnek, és hogy következésképpen a felperes hozzájárulásának kiszámítása nemcsak a felperes által szolgáltatott információkon alapul, hanem azon információkon is, amelyeket a többi 3500 intézmény nyújtott be, és amelyek ezen intézmények tevékenységének sajátosságaival, a felelősségi körükkel és kockázataikkal kapcsolatosak, amelyeket az ESZT a megtámadott határozatban az intézmények osztályozása körében értékelt. Ezek az információk bizalmasak. Az indokolási kötelezettséget ezért az összes érintett intézmény szakmai titkának védelmére irányuló, az ESZT-et terhelő kötelezettséggel kell egyensúlyba hozni.

75 Ráadásul az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az indokolási kötelezettség terjedelmét az Unió és a tagállamai biztonságát vagy a nemzetközi kapcsolataik irányítását érintő kényszerítő megfontolások is korlátozhatják.

76 Végül a részt vevő tagállamok valamennyi intézménye összes bizalmas információjának az egyes NSZH-kkal való megosztása meghaladná a 2015/81 végrehajtási rendelet 5. cikkének (1) bekezdésében megkövetelt mértéket.

77 Következésképpen a megtámadott határozat indokolása tekintetében választott szintű részletesség elegendő.

78 Amennyiben a felperes arra utal, hogy a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megköveteli, hogy a Törvényszék újra tudja számítani a hozzájárulást, az ESZT azt állítja, hogy a jogszerűség felülvizsgálatának ezen értelmezése túlságosan kiterjesztő, és nem felel meg a tárgyban fennálló ítélkezési gyakorlatnak. A hatékony bírói jogvédelemhez való jogot ugyanis a 806/2014 rendelet és a 2015/81 végrehajtási rendelet által létrehozott intézményi egyensúly összefüggésében kell értékelni. Az ESZT feladata az előzetes hozzájárulások kiszámítása. Következésképpen nem lehet az a Törvényszék szerepe, hogy a saját határozatával helyettesítse az ESZT határozatát azáltal, hogy újraszámítja a hozzájárulást. A jelen ügyben a Törvényszék a releváns jogi háttér figyelembevételével vizsgálhatja a megtámadott határozat jogszerűségét. Következésképpen a felperes hatékony bírói jogvédelemhez való joga nem sérül.

79 Mindenesetre a Törvényszék a felülvizsgálata keretében kérheti az ilyen felülvizsgálathoz releváns információk vagy bizonyítékok benyújtását, egyensúlyba hozva a bizalmas jelleg tiszteletben tartását a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megfelelő biztosításának szükségességével, és így orvosolhatja az információk minden olyan esetleges hiányát, amely veszélyeztetné e jogot.

80 Ugyanezen okokból a felperes által a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet rendelkezéseivel szemben hivatkozott jogellenességi kifogás megalapozatlan.

81 Mindenesetre, mivel a felperes semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatott a 2017. évi előzetes hozzájárulások kiszámítása során elkövetett hiba állítólagos elkövetésére vonatkozóan, e számítás főszabály szerint továbbra is érvényes marad. Ennélfogva nem fűződik jogos érdeke a megtámadott határozat megsemmisítéséhez.

82 A Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre adott válaszában az ESZT pontosította, hogy a 2014/59 irányelv 84. cikkének (3) bekezdésében foglalt azon lehetőség, amelyre a felperes hivatkozik (lásd a fenti 62. pontot), valamint a 806/2014 rendelet 88. cikkének (1) bekezdésében foglalt azon lehetőség, hogy a bizalmas információkat összefoglalt vagy összesített formában közzé lehet tenni úgy, hogy az intézmények ne legyenek azonosíthatók, a jelen esetben nem jöhet szóba. Az ESZT a felperes rendelkezésre bocsátotta a fennálló rendszer által megengedett adatmaximumot.

– A Törvényszék álláspontja

83 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 296. cikkben megkövetelt indokolásnak a kérdéses jogi aktus jellegéhez kell igazodnia, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie az aktust kibocsátó intézmény érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (lásd: 2017. december 20-i Comunidad Autónoma de Galicia és Retegal kontra Bizottság ítélet, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

84 Az indokolási kötelezettséget az adott ügy körülményei alapján kell értékelni, többek között a jogi aktus tartalma, a felhozott indokok jellege, valamint a címzetteknek vagy egyéb, a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett személyeknek a magyarázatokhoz fűződő érdekei alapján. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, amennyiben azt, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd: 2013. március 7-i Acino kontra Bizottság ítélet, T-539/10, nem tették közzé, EU:T:2013:110, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

85 Az indokolásnak továbbá logikusnak kell lennie, és különösen nem tartalmazhat olyan belső ellentmondást, amely megakadályozza a jogi aktus indokainak megfelelő megértését (2015. július 15-i Pilkington Group kontra Bizottság, T-462/12, EU:T:2015:508, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

86 Ezenkívül szoros összefüggés van az indokolási kötelezettség és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog között (Kokott főtanácsnok Housieaux ügyre vonatkozó indítványa, C-186/04, EU:C:2005:70, 32. pont).

87 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis a Charta 47. cikkében biztosított bírósági jogorvoslat hatékonysága megköveteli, hogy az érintett megismerhesse a rá vonatkozóan hozott határozat alapjául szolgáló indokokat, annak érdekében, hogy lehetővé tegye számára jogai lehető legjobb feltételek mellett történő védelmét, és az ügy teljes ismeretében annak eldöntését, hogy hasznos-e az illetékes bírósághoz fordulni, valamint azért, hogy utóbbinak teljes mértékben lehetővé

tegye a szóban forgó határozat jogszerűségére vonatkozó felülvizsgálat gyakorlását, ami az EUM-Szerződés alapján rá hárul (lásd ebben az értelemben: 2017. november 9-i LS Customs Services ítélet, C-46/16, EU:C:2017:839, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. március 13-i AlzChem kontra Bizottság ítélet, C-666/17 P, nem tették közzé, EU:C:2019:196, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

88 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy bár a 806/2014 rendelet és a 2015/81 végrehajtási rendelet által bevezetett rendszerben az előzetes hozzájárulásokat megállapító határozatokat az NSZH-kkal kell közölni, az említett határozatok az e hozzájárulások fizetésére kötelezett intézményeket, köztük a felperest személyükben és közvetlenül érintik (lásd a fenti 28. pontot).

89 Ennélfogva a szóban forgó határozatok indokolására vonatkozó kötelezettség terjedelmének értékelésekor figyelembe kell venni azt a magyarázathoz fűződő érdeket is, amellyel ezek az intézmények rendelkezhetnek (2019. november 28-i Hypo Vorarlberg Bank kontra ESZT ítélet, T-377/16, T-645/16 és T-809/16, EU:T:2019:823, 176. pont; 2019. november 28-i Portigon kontra ESZT ítélet, T-365/16, EU:T:2019:824, 164. pont).

90 Egyébiránt az ESZT az, amely kiszámítja és meghatározza az előzetes hozzájárulásokat. Az említett hozzájárulások kiszámításával kapcsolatos ESZT határozatok címzettjei kizárólag az NSZH-k (a 2015/81 végrehajtási rendelet 5. cikkének (1) bekezdése) és az NSZH-k kötelesek azokat az intézményekkel közölni (a 2015/81 végrehajtási rendelet 5. cikkének (2) bekezdése), valamint a hozzájárulásokat az intézményektől az említett határozatok alapján beszedni (a 806/2014 rendelet 67. cikkének (4) bekezdése) (2019. november 28-i Hypo Vorarlberg Bank kontra ESZT ítélet, T-377/16, T-645/16 és T-809/16, EU:T:2019:823, 204. pont; 2019. november 28-i Portigon kontra ESZ ítélet, T-365/16, EU:T:2019:823, 204. pont; 2019. november 28-i Portigon kontra ESZT ítélet, T-377/16, T-645/16 és T-809/16, EU:T:28:823, 179. pont).

91 Ily módon, amikor az ESZT a 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdése alapján jár el, végleges jellegű határozatokat fogad el, amelyek személyükben és közvetlenül érintik az intézményeket (2019. november 28-i Hypo Vorarlberg Bank kontra ESZT ítélet, T-377/16, T-645/16 és T-809/16, EU:T:2019:823, 205. pont; 2019. november 28-i Portigon kontra ESZT ítélet, T-365/16, EU:T:2019:824, 180. pont).

92 Következésképpen az e határozatokat kibocsátó szervként az ESZT-nek kell azokat megindokolnia. Sem ez a kötelezettség nem ruházható át az NSZH-kra, sem pedig az, hogy ők orvosolják e kötelezettség megsértését, máskülönben figyelmen kívül marad az említett határozatok tekintetében az ESZT kibocsátói jogállása és az erre vonatkozó felelőssége, valamint az NSZH-k sokféleségére figyelemmel felmerül az intézmények egyenlőtlen bánásmódjának kockázata az ESZT határozatainak indokolása tekintetében (2019. november 28-i Hypo Vorarlberg Bank kontra ESZT ítélet, T-377/16, T-645/16 és T-809/16, EU:T:2019:823, 206. pont; 2019. november 28-i Portigon kontra ESZT ítélet, T-365/16, EU:T:2019:824, 181. pont).

93 A jelen ügyben a megtámadott határozat szövegét illetően a bevezető hivatkozások a 806/2014 rendeletre, a 2014/59 rendeletre, a 2015/81 végrehajtási rendeletre, a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletre, valamint a fenti 2. pontban említett kormányközi megállapodásra hivatkoznak, és több utalást tartalmaznak a 2015. és 2016. évekre beszedett előzetes hozzájárulások figyelembevételével kapcsolatban. Ezt követi a megtámadott határozat fő rendelkező része („[Az ESZT ügyvezetői testülete] jóváhagyja az [ESZÁ-hoz való] 2017. évi előzetes hozzájárulások mellékletben szereplő összegét”), és tizenegy pont, amelyek általános jelleggel ismertetik az előzetes hozzájárulások számítási eljárását. Végül a 12. pont pontosítja, hogy „[a megtámadott határozat] az elfogadásának napján lép hatályba”.

94 Ami a megtámadott határozat mellékletét illeti, amelyet az ESZT a 2019. szeptember 9-i végzésre adott válaszában nyújtott be, tartalmaz egy táblázatot, amely minden érintett intézmény esetében feltünteti azt a részt vevő tagállamot, amelyben engedéllyel rendelkezik, a 2017-re vonatkozó előzetes hozzájárulás „európai” részének kiszámításához használt módszer típusát, e hozzájárulás összegét, valamint a „kockázatkiigazítási tényező az euróövezet kontextusában” rovatban a kockázati profil alapján alkalmazott „európai” kiigazítási szorzótényező összegét (lásd a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikkét és a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját), amelyet az esetében alkalmaztak.

95 Nem vitatott, hogy a megtámadott határozat a szövegében szereplő általános magyarázatokon kívül a felperes hozzájárulása kiszámításának szinte egyetlen elemét sem tartalmazza. E határozat ugyanis csak a felperes hozzájárulásának „európai” részének kiszámításához a felperesre alkalmazott kockázati profil alapján alkalmazott módszertípust és kiigazítási szorzótényező összegét tartalmazza.

96 Hozzá kell tenni, hogy a 2015/81 végrehajtási rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjából kitűnik, hogy a hozzájárulások számításának azon része, amelyet az ESZT az európai kontextusra hivatkozással végzett, 2017-ban 60%-ot tesz ki e hozzájárulás számításában, a nemzeti rész pedig csupán 40%-ot.

97 A „számítás részletei” című dokumentum (lásd a fenti 10. pontot), még ha feltételezzük is, hogy az ténylegesen az ESZT-től származik, amint azt ez utóbbi a tárgyaláson állította, meg kell állapítani, hogy még ha a fenti 94. pontban említett elemeken kívül feltünteti is a hozzájárulás „nemzeti” részének kiszámítására szolgáló módszer típusát és a kockázati profil szerinti „nemzeti” szorzótényező összegét, valamint egyéb számítási tényezőket, mégsem tartalmaz elegendő elemet a hozzájárulás pontosságának ellenőrzéséhez.

98 Közelebbről, ez a dokumentum nem tartalmaz semmilyen, a (hozzávetőleg) 3500 másik intézményre jellemző számítási elemet, noha többek között a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–7. és 9. cikke alapján a felperes hozzájárulásának kiszámítása magában foglalja egyrészt a biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettségeinek az összes többi intézmény biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) összes kötelezettségéhez való arányosítását, másrészt pedig a kockázati profiljának az előírt mutatók szerinti értékelését az ezen többi intézményre vonatkozó kockázati profilhoz viszonyítva.

99 Ezen elemek hiányának igazolása érdekében az ESZT lényegében arra hivatkozik, hogy a többi intézménnyel kapcsolatos információk bizalmasak.

100 A Törvényszék nem vitatja a (hozzávetőleg) 3500 másik intézmény adatainak bizalmas jellegét, de megjegyzi, hogy a felperes hozzájárulásának kiszámítása, mivel azokkal kölcsönhatásban ezen adatokon alapul, önmagában átláthatatlannak tűnik.

101 A felperes kétségkívül megvizsgálhatja az előzetes hozzájárulás kiszámításának a szabályozásban meghatározott és a megtámadott határozat szövegében kifejtett módszerét. Adott esetben ezek bizonyos aspektusait és vele szembeni végrehajtását vitathatja, mint például az adatainak a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikkének (1) bekezdése alapján az ESZT általi értékelését.

102 Ezzel együtt az ilyen célzott kifogásokon túl, mivel a felperes hozzájárulását egymástól függő módon és nem közölhető alapok alapján számították ki, a számítási módszer sérti a felperes azon lehetőségét, hogy eredményesen vitathassa a megtámadott határozatot.

103 E megfontolásokat mellékesen megerősíti az ESZT a negyedik és ötödik jogalapra adott válaszában. E jogalapokban a felperes a hozzájárulása kiszámításának pontos elemeit vitatja, többek között az állítólagosan jó kockázati profiljára hivatkozva, amely abból következik, hogy pénzügyi adatait más intézmények adataival hasonlította össze. Az ESZT elveti ezt az összehasonlítást azzal az indokkal, hogy az nem egyenértékű az általa a szabályozásnak megfelelően elvégzett kimerítő elemzéssel.

Márpedig a Törvényszéknek az ESZT e válaszát illetően meg kell állapítania, hogy éppen a felperes számára lehetetlen olyan pontos és kimerítő adatokhoz hozzáférni, amelyek lehetővé tennék számára az ilyen elemzés elvégzését.

104 Ezenkívül, amennyiben az ötödik jogalapra adott válaszában az ESZT kitart amellett, hogy a kockázati profil szerinti kiigazítási szorzónak a felperes esetében alkalmazott összegei „a [2015/63] felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikkének (3) bekezdésében előírt korlátok között, vagyis 0,8 és 1,5 között maradnak”, meg kell állapítani, hogy ez az állítás nem ad választ a felperes aggályaira. Ezek az aggályok nem azt a kérdést vetik fel, hogy a szorzó a fent említett korlátok között marad-e, amit a szolgáltatott indokolás lehetővé tesz, hanem az, hogy e szorzó nem tartalmaz-e hibát e korlátokon belül, figyelembe véve azt, hogy „A számítás részletei” című dokumentumban foglaltak szerint a fent hivatkozott rendelkezésben előírt tartomány a felperes hozzájárulásának összegét illetően *[bizalmas]* különbséget jelent. [1]

105 Ami az ESZT által a honlapján közzétett és az ötödik jogalapra adott válaszában szintén említett táblázatot illeti, az e tekintetben semmit nem tartalmaz. E táblázat megjelöli azon intézmények számát, amelyekkel szemben az euróövezeti kontextust érintő kockázati profil szerinti kiigazítási szorzó összegét a 0,8 és 0,9 közötti sávban, a 0,9 és 1 közötti sávban, és így tovább az 1,4 és 1,5 közötti sávig alkalmazták. A megtámadott határozat mellékletéhez hasonlóan ez a táblázat is csak részleges tájékoztatást nyújt az előzetes hozzájárulás kiszámításáról, mivel csak az európai kontextust érintő kockázati profil szerinti kiigazítási szorzót érinti. E táblázat – amelyet végeredményben a jelen kereset benyújtását követően tettek közzé – nem teszi lehetővé az említett szorzó kiszámítása pontosságának ellenőrzését a felperes, és következésképpen annak hozzájárulása esetében.

106 Egyébiránt az ESZT nem vitatja, hogy egy olyan intézmény, mint a felperes, nem tudhatja pontosan, hogy a hozzájárulása miért növekszik, csökken vagy stagnál az egyes években, mivel ezek a változások vagy stagnálás egy viszonylagos helyzetből erednek, amelyet természetéből adódóan nem ismer. Az intézmény hozzájárulása így növekedhet, miközben saját kockázati profilja csökkent, és fordítva, anélkül hogy rendelkezne igazoló bizonyítékokkal, bizalmas elemekről lévén szó.

107 Márpedig az EUMSZ 296. cikkből következik, hogy a jogi aktusokat indokolni kell, és az ítélkezési gyakorlat emlékeztet arra, hogy az indokolási kötelezettség minden olyan jogi aktusra vonatkozik, amely megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti (2009. október 1-jei Bizottság kontra Tanács ítélet, C-370/07, EU:C:2009:590, 42. pont).

108 Egyébiránt az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az indokolás hiányát nem igazolhatja a szakmai titoktartási kötelezettség. Az üzleti titoktartási kötelezettséget nem lehet annyira kiterjesztően értelmezni, hogy az megfossza az indokolási kötelezettséget a lényegi tartalmától (lásd ebben az értelemben: 2016. március 13-i Hollandia és Leeuwarder Papierwarenfabriek kontra Bizottság ítélet, 296/15 és 318/82, EU:C:1985:989, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

109 A jelen ügyben a felperesnek nyújtott indokolás nem teszi lehetővé számára, hogy ellenőrizze hozzájárulásának összegét, amely ugyanakkor a megtámadott határozat őt érintő része lényeges elemének minősül. Olyan helyzetbe hozza a felperest, amelyben nem tudhatja, hogy ezt az összeget helyesen számították-e ki, vagy azt a Törvényszék előtt vitatnia kell-e, anélkül azonban, hogy az említett összeg tekintetében – amint arra azonban köteles egy bírósági jogorvoslat keretében – azonosítani tudná a megtámadott határozat vitatott elemeit, és ezzel kapcsolatban kifogásokat tudna megfogalmazni, és olyan bizonyítékokat tudna előterjeszteni, amelyek a kifogásai megalapozottságának bizonyítására alkalmas komoly valószínűsítő körülményeknek minősülhetnek (lásd ebben az értelemben: 2011. december 8-i KME Germany és társai kontra Bizottság ítélet, C-389/10 P, EU:C:2011:816, 132. pont).

1 Kitakart bizalmas adatok.

110 Ebből következik, hogy az ESZT megsértette az indokolási kötelezettséget.

111 E megállapítást nem kérdőjelezik meg az ESZT által előterjesztett további érvek.

112 A felperesnek a döntéshozatali eljárásban való részvételére való hivatkozást illetően meg kell állapítani, hogy e részvétel arra korlátozódik, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 14. cikkének megfelelően és az ESZT által a 2015/81 végrehajtási rendelet 6. cikke alapján meghatározott formátumok és módszerek alapján információkat szolgáltasson az ESZT részére. Semmilyen eszközt nem ad az intézmény számára a hozzájárulása pontosságának ellenőrzésére.

113 A fenti 101. és 102. pontban kifejtett okokból ugyanez vonatkozik az ESZT-nek arra a tényre való hivatkozására, hogy a számítási módszert az alkalmazandó szabályozás tartalmazza.

114 Az ESZT azon érvét illetően, amely az állandó határozathozatali gyakorlatba illeszkedő és összefoglaló jelleggel indokolható határozatokra vonatkozó ítélkezési gyakorlaton alapul, a következőket kell megállapítani.

115 Ez az ítélkezési gyakorlat nem releváns, mivel nem az adatok bizalmas jellegük miatti kitakarásának kérdésére vonatkozik, amely a jelen ügy tárgyát képezi.

116 Mindent egybevetve, mivel az iratokból kitűnik, hogy az ESZT információtechnológiákat (XLSX fájlok, elektronikus levelek) használ az előzetes hozzájárulások kiszámításához és az e hozzájárulásokra vonatkozó határozatok elfogadásához, ami lehetővé teszi számos információ észszerű és gyors terjesztését, nem állítható, hogy a jelen ügyben olyan anyagi, műszaki vagy határidőre vonatkozó megfontolások alkalmazhatók, amelyekre időnként a rövidített indokolás igazolása érdekében hivatkoznak.

117 Végül és mindenesetre a jelen ügyben nem lehet szó állandó határozathozatali gyakorlatról. Amint azt a felperes megjegyzi, az ESZT 2017-ben csak másodízben rögzítette az ESZÁ-hoz való előzetes hozzájárulásokat. Ezenfelül az ESZT-nek az ESZA-hoz való 2016. évi előzetes hozzájárulásait megállapító határozatát megsemmisítették (2019. november 28-i Banco Cooperativo Español kontra ESZT ítélet, T-323/16, EU:T:2019:822; 2019. november 28-i Hypo Vorarlberg Bank kontra ESZT ítélet, T-377/16, T-645/16 és T-809/16, EU:T:2019:823,; 2019. november 28-i Portigon kontra ESZT ítélet, T-365/16, EU:T:2019:824).

118 A versenyjog területén az indokolásra vonatkozó ítélkezési gyakorlatra alapított érvet illetően igaz, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint e területen az indokolási kötelezettség nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy határozatában megjelölje a bírságok összegének számítási módjára vonatkozó számszerű adatokat (lásd: 2012. június 5-i Imperial Chemical Industries kontra Bizottság ítélet, T-214/06, EU:T:2012:275, 100. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119 Ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy ezen ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a bírságok a Bizottság versenypolitikájának eszközei, és a Bizottságnak a bírságok összege megállapítása terén mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie annak érdekében, hogy a vállalkozások magatartását a versenyszabályok tiszteletben tartásának irányába terelje. Így a Bizottság számtani képletek kizárólagos és mechanikus alkalmazásával nem foszthatja meg magát a mérlegelési jogkörétől. Márpedig, ha a Bizottság a határozatában köteles lenne számszerű adatokat megjelölni a bírságok összegének kiszámítási módszerére vonatkozóan, ez veszélyeztetné a bírságok elrettentő hatását (lásd ebben az értelemben: 2003. október 2-i Salzgitter kontra Bizottság ítélet, C-182/99 P, EU:C:2003:526, 75. pont; 2008. július 8-i BPB kontra Bizottság ítélet, T-53/03, EU:T:2008:254, 335. és 336. pont; 645. november 28-i Hypo Vorarlberg Bank kontra ESZT ítélet, T-377/16, T-645/16 és T-809/16, EU:T:2019:823, 198. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

120 Márpedig ezek a megfontolások nem ültethetők át a jelen ügyre.

121 Egyrészt a jelen ügy nem olyan szabályozás keretébe illeszkedik, amely a vállalkozások magatartásának befolyásolása céljából mérlegelési mozgásteret tartalmaz, hanem olyan objektív számítás keretébe, amely főszabály szerint semmilyen mérlegelési mozgásteret nem hagy az említett számítás készítőjének.

122 Másrészt a jelen ügy nem olyan szankciós folyamatba tartozik, amely igazolná az elrettentő jelleg megőrzését, hanem az adóztatáséhoz hasonló eljárás. Ebben az összefüggésben semmi nem indokolja, hogy az adóst megfosszák attól a lehetőségtől, hogy ellenőrizze a hozzájárulása pontosságát. E tekintetben, és ellentétben azzal, amit az ESZT állít, a felperes jogosan hivatkozik az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletre (9/56, EU:C:1958:7, 70. o.), amelyben a Bíróság kimondta, hogy az ebben az ügyben megtámadott határozatnak a hivatalból történő adóztatást előíró jogi indokolása megköveteli azon követelés pontos és részletes elszámolását, amelyet a felperes végrehajthatónak nyilvánított, hogy csak egy ilyen elszámolás tehette lehetővé a bírósági felülvizsgálatot, és hogy ilyen elemek hiányában e határozat nem volt kellően indokolt (lásd még: 1963. december 16-i Macchiorlati Dalmas kontra Főhatóság ítélet, 1/63, EU:C:1963:58, 636. o.).

123 Ami az ESZT által a 2005. február 22-i Hynix Semiconductor kontra Tanács végzésre (T-383/03, EU:T:2005:57, 35. pont) tett hivatkozást illeti, az a jelen ügyben nyilvánvalóan nem releváns. E végzés ugyanis nem a jogi aktus indokolására vonatkozó kötelezettségre vonatkozott, hanem kizárólag a Törvényszék előtti eljárásban bizalmas kezelés iránti kérelmet benyújtó fél azon kötelezettségére, hogy megindokolja a kérelmét.

124 Ami az ESZT által a közbeszerzési szerződések odaítélésével és az állami támogatásokkal kapcsolatos ügyekre tett utalásokat illeti, a Törvényszék a szóban forgó ügyekben megállapította, hogy a gazdasági adatoknak a vitatott határozat nem bizalmas változatában való kitakarása nem akadályozta meg a felpereseket abban, hogy megértsék a Bizottság által követett érvelést, és nem fosztották meg őket attól a lehetőségtől sem, hogy a Törvényszék előtt vitassák e határozatot, sem pedig abban, hogy a Törvényszék a szóba forgó kereset keretében gyakorolja a bírósági felülvizsgálati jogkörét (2015. január 8-i Club Hotel Loutraki és társai kontra Bizottság ítélet, T-58/13, nem tették közzé, EU:T:2015:1, 73–77. pont), és hogy a felperesek kellően ismerték a többi nyertes ajánlattevő által benyújtott ajánlatok viszonylagos előnyeit (2015. július 8-i European Dynamics Luxembourg és társai kontra Bizottság, T-536/11, EU:T:2015:476, 47. pont és az 50. pont vége).

125 A jelen ügyben ezzel szemben – amint az a fenti 93–106. és 109. pontban már megállapítást nyert – a felperes részére adott indokolás még „A számítás részletei” című dokumentum figyelembevételével is történhet (lásd a fenti 10. pontot), nem teszi lehetővé számára annak ellenőrzését, hogy a hozzájárulásának összege megfelel-e az alkalmazandó szabályozásnak, és így az ügy teljes ismeretében nem dönthet arról, hogy hasznos-e a hatáskörrel rendelkező bírósághoz fordulni, és ha igen, milyen feltételek mellett.

126 Ami az ESZT által a terrorizmus elleni küzdelemre vonatkozó ítélkezési gyakorlatra való hivatkozást illeti, amely elismeri, hogy az Unió és a tagállamai biztonságát vagy a nemzetközi kapcsolataik irányítását érintő kényszerítő megfontolásokkal ellentétes lehet az indokolás bizonyos elemeinek közlése (lásd ebben az értelemben: 2009. október 14-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, T-390/08, EU:T:2009:401, 81. pont), elegendő megállapítani, hogy a bankunió területe egyáltalán nem érinti a terrorizmus elleni küzdelemhez tartozó témakört.

127 Végül az ESZT által előadottakkal ellentétben meg kell állapítani, hogy a Törvényszék azon lehetősége, hogy a megtámadott határozat jogszerűségének vizsgálata céljából kérje tőle információk szolgáltatását, a jelen ügyben nem módosíthatja az indokolási kötelezettség megsértésének megállapítását, és nem biztosíthatja a felperes hatékony bírói jogvédelemhez való jogának tiszteletben tartását sem.

128 A megtámadott határozatot ugyanis elfogadásának időpontjában, de mindenképpen a megsemmisítés iránti kereset benyújtása előtt megfelelően meg kellett indokolni. Az indokolási kötelezettség megsértése nem orvosolható a kereset Törvényszékhez történő benyújtását követően, különösen az ez utóbbi által hozott pervezető intézkedések vagy bizonyításfelvétel következtében.

129 A felperes által hivatkozott jogellenességi kifogást illetően el kell utasítani a Bizottság által a tárgyaláson felhozott azon érvet, amely szerint a felperes nem vitathatja a megtámadott határozat jogszerűségét, mivel a hozzájárulásának a hozzájárulások és bizalmas adatok felhasználása közötti kölcsönös összefüggésén alapuló számítási módszere nem következik sem a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletből, sem a 806/2014 rendeletből és a 2014/59 irányelvből, amelyekkel szemben a felperes nem hozott fel jogellenességi kifogást. Amint ugyanis az alább kifejtett megfontolásokból kitűnik, az a tény, hogy a felperes előzetes hozzájárulásának kiszámítása átláthatatlan, és ennélfogva a felperes nem tudja ellenőrizni annak pontosságát, legalábbis részben a maga a Bizottság által a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletben meghatározott számítási módszerből ered, vagyis anélkül, hogy előírta volna számára a 806/2014 rendelet vagy a 2014/59 irányelv.

130 A 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdése és a 2014/59 irányelv 103. cikkének (2) bekezdése alapján az intézmény előzetes hozzájárulását lényegében két lépésben kell kiszámítani.

131 Először is egy „átalányjellegű hozzájárulást” számítanak ki (a legjelentősebb intézmények, köztük a felperes esetében a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet értelmében vett „alapvető éves hozzájárulást”, lásd e rendelet (5) preambulumbekezdését), amelyet az adott intézmény biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettségei összegének és a részt vevő tagállamok területén engedélyezett valamennyi intézmény összesített, biztosított betétekkel csökkentett (szavatolótőke nélküli) kötelezettsége összegének az aránya alapján kell megállapítani.

132 Az „alapvető éves hozzájárulást” ezt követően az intézmény kockázati profiljához igazítják.

133 E kiigazítás szempontjait a Bizottság által a 2014/59 irányelv 103. cikke (2) bekezdésének második albekezdése és (7) bekezdése alapján elfogadott 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet állapítja meg, amely rendelet a 70. cikkének (6) bekezdése értelmében a 806/2014 rendelettel összefüggésben alkalmazandó.

134 Mindazonáltal a 2014/59 irányelv 103. cikkének (7) bekezdéséből, amely a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet jogalapja, nem következik, hogy a kockázati profil alapján történő kiigazításnak szükségképpen egy egymástól függő és harmadik személyek bizalmas adatain alapuló számítási módot kellene igénybe vennie.

135 A kockázati profilnak megfelelő kiigazítás során figyelembe veendő tényezők – amelyek felsorolását a fent említett 103. cikk (7) bekezdése tartalmazza – ugyanis kizárólag az érintett intézményre vonatkoznak, nevezetesen először is az intézmény kockázati kitettsége, beleértve kereskedelmi tevékenységének jelentőségét, mérlegen kívüli kitettségeit és a tőkeáttétel fokát, másodszor a társaság finanszírozási forrásainak és szabadon felhasználható, nagy fokú likviditással rendelkező eszközeinek stabilitása és diverzifikációja, harmadszor az intézmény pénzügyi helyzete, negyedszer annak valószínűsége, hogy az intézmény szanálás alá kerül, ötödször az intézmény által korábban kapott rendkívüli állami pénzügyi támogatás mértéke, hatodszor az intézmény struktúrájának összetettsége és szanálhatósága, hetedszer az intézmény jelentősége egy vagy több tagállam vagy az Unió pénzügyi rendszere stabilitásának vagy gazdaságának szempontjából, és nyolcadszor valamely intézményvédelmi rendszerhez tartozás.

136 Ami azt az állítást illeti, hogy a kölcsönös összefüggés és a más intézmények bizalmas adatainak felhasználása a 806/2014 rendelet 69. cikkének (1) bekezdéséből következik, amely a célszinten meghatározza az ESZA-nak az eredeti időszak végén elérendő finanszírozási szintjét, valamint ugyanezen rendelet 70. cikkének (2) bekezdéséből, amely előírja, hogy a hozzájárulások halmozódása

évente nem haladhatja meg az említett célszint 12,5%-át, meg kell állapítani, hogy e két rendelkezés az általa meghatározott küszöbértéken keresztül nem ír elő átláthatatlan kockázati profil szerinti kiigazítási rendszert az érintett intézmények, köztük a felperes számára.

137 Először is, a 806/2014 rendelet 69. cikkének (1) bekezdése nem úgy határozza meg a célszintet, mint a finanszírozás azon pontos felső határát, amelyet eurócent pontossággal el kell érni, hanem azt csak minimumként („legalább 1%”) rögzíti.

138 Másodszor e célszintet úgy határozzák meg, hogy az az eredeti időszak végén az összes érintett hitelintézetnél elhelyezett biztosított betétek összegére, vagyis egy olyan összegre tekintettel kerül meghatározásra, amely csak 2023 végén számszerűsíthető.

139 Harmadszor, bár a 806/2014 rendelet 70. cikkének (2) bekezdése megköveteli, hogy a szóban forgó évre beszedett előzetes hozzájárulások ne haladják meg az említett célszint 12,5%-át, ez nem eredményezi annak feltétlen szükségességét, hogy minden évre pontos összeget határozzanak meg, amelyet ezt követően az előzetes hozzájárulások kiszámítása keretében valamennyi érintett intézmény között fel kell osztani. Azon kívül ugyanis, hogy maga a 12,5%-os mérték egy minimumként meghatározott célszintre vonatkozik, és egy olyan összegre való hivatkozással, amely csak 2023 végén számszerűsíthető, e rendelkezés nem tiltja az előzetes hozzájárulások halmozódását, amely a szóban forgó évben esetlegesen kevesebb, mint az említett célszint 12,5%-a.

140 Ebből következik, hogy mivel egyrészt a 2014/59 irányelv és a 806/2014 rendelet nem kötelezte a Bizottságot arra, hogy a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelettel a felperes számára átláthatatlan kockázati profil szerinti kiigazítási módszert fogadjon el, másrészt pedig a Bizottság elismerte, hogy lehetséges volt valamely intézmény kockázati profiljának értékelése kizárólag a saját adatai alapján (lásd ebben az értelemben: 2019. november 28-i Portigon kontra ESZT ítélet, T-365/16, EU:T:2019:824, 156. pont), az a körülmény, hogy a felperes a jogellenességi kifogását kizárólag a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendeletre korlátozta, egyáltalán nem képezi akadályát annak, hogy a Törvényszék megállapítsa az előzetes hozzájárulások számítási módszerének az EUMSZ 296. cikk követelményeire tekintettel való jogellenességét, legalábbis e módszernek az e felhatalmazáson alapuló rendeletben meghatározott, a kockázati profil szerinti kiigazításra vonatkozó részét illetően.

141 Meg kell tehát állapítani, hogy az indokolási kötelezettségnek a jelen ügyben a fenti 110. pontban megállapított megsértése az előzetes hozzájárulás kiszámításának a kockázati profil szerinti kiigazításra vonatkozó része esetében a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet 4–7. és 9. cikkének és I. mellékletének – kifogás útján hivatkozott – jogellenességéből ered.

142 Végeredményben és mindenesetre, mivel a jogi aktusok kellően pontos indokolásának az EUMSZ 296. cikkben foglalt követelménye az uniós jog egyik alapelve, amelynek tiszteletben tartását a bíróságnak kell biztosítania, szükség esetén hivatalból figyelembe véve az e kötelezettség megsértésére alapított jogalapot (lásd a fenti 36. és 37. pontot), és e kötelezettség megsértésével a felperes nem rendelkezik elegendő információval ahhoz, hogy ellenőrizze hozzájárulásának pontosságát, az ESZT nem orvosolhatja ezt a jogsértést egy másodlagos jogi szabályozásra való hivatkozással.

143 A fenti megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, miután a hitelesítési követelmény megsértésére alapított jogalap elfogadást nyert, hogy a megtámadott határozatot az indokolási kötelezettség és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértése alapján is meg kell semmisíteni, anélkül hogy a felperes által hivatkozott többi jogalapot vizsgálni kellene.

Az ítélet időbeli hatályának korlátozásáról

144 Az ESZT lényegében azt kéri, hogy ha a Törvényszék megsemmisíti a megtámadott határozatot, a megsemmisítés joghatásainak beállását az ítélet jogerőre emelkedését követő hat hónappal el kellene halasztani.

145 A felperes e kérdésben nem nyilatkozott.

146 Az uniós intézmény vagy szerv által elfogadott határozatot megsemmisítő, a Törvényszék által hozott ítéletek főszabály szerint azonnali hatályúak, mivel a megsemmisített jogi aktust visszamenőleg törlik a jogrendből, mintha soha nem létezett volna. Ugyanakkor a Törvényszék az EUMSZ 264. cikk második bekezdése alapján egy megsemmisített határozat joghatásait átmenetileg fenntarthatja (lásd: 2014. április 2-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-133/12, nem tették közzé, EU:T:2014:176, 83. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

147 A jelen ügyben a fentiekből az következik, hogy az ESZT nem válthatja fel a megtámadott határozatot anélkül, hogy újból megsértené az indokolási kötelezettséget és a felperes hatékony bírói jogvédelemhez való jogát, mielőtt a jogi háttér és különösen a 2015/63 felhatalmazáson alapuló rendelet módosulna.

148 E körülmények között az ESZT kérelmeinek megfelelően a megtámadott határozat joghatásait a jelen ítélet jogerőre emelkedésétől számított hat hónapig fenn kell tartani.

A költségekről

149 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az ESZT pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell őt a saját és a felperes költségeinek viselésére.

150 Az eljárási szabályzat 138. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az Egységes Szanálási Testület (ESZT) ügyvezetői testületének az Egységes Szanálási Alapba fizetendő 2017. évi előzetes hozzájárulások kiszámításáról szóló 2017. április 11-i határozatát (SRB/ES/SRF/2017/05) a Landesbank Baden-Württemberget érintő részében megsemmisíti.

2) A Törvényszék az SRB/ES/SRF/2017/05 határozat joghatásait a Landesbank Baden-Württemberget érintő részében a jelen ítélet jogerőre emelkedésétől számított hat hónapig fenntartja.

3) Az ESZT saját költségein felül viseli a Landesbank Baden-Württemberg részéről felmerült költségeket.

4) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Collins Kancheva Barents

Passer De Baere

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. szeptember 23-i nyilvános ülésen.

Aláírások